

ne meel toetob Dīgust, teište ülle wallitse-
da ja aiab süallust omma süüd kängemin-
ne tundma. — Jummal piddago teid ja
meid omma warjo al!

Zürri ja Dio ollid señni Pölwede peäle
langend, ja palwe mötted seädsid iggauhhe
käed ristiti. Pühhad tundmissed töstsid kei-
fide rõmo, ja se rõöm kestas al toas ja ülle-
wel, künni ö kaddus ja hommiko wäljas olli.

Agga enne kui Wödrad ärrasöitsid, pal-
lus sesamma Parron Eerweldi Herra neid
kes Moisarwannemad ollid, omma kambri
ja räkis seäl: Teie mele-haigust sest, et
mind arwasite üllekohto teggewad, töstab
teid kallimaks minno melest, ja surema lo-
tussega tunnistan teile nüüd, mis ammo
jo minno möttedes on liikunud — se on: et
meie, kes meie Silonima Niki Moisknikkud
olleme, ühte nouse heidama, sest melewal-
last lahkuma, omma pärris-allamad müa.
Sest näggite tänna gi weel, misuggune
halle luggu se on, ja mis üllekohto se läb-
bi woib tehha kui lubba on, innimest müa.

Ja nemmad keik wastasid: Sesamma nou
on ka meie süddamettes liikunud, ja tänna
ueste hakkand liikuma.

Mis arwate sepärrast, ütles se Parron
Eerweld siis, kas wottame sedda, keik meie
Ma Moisknikkutte ette päinna? Ja ni mi-
to kui seäl olli, wandusid, kui ühhest süust:
Sedda meie tahhame! ning wötsid
sedda, kohhe omma essimeessel kokkotulle-
missse päwal, lanstoa peäl Keikidele üttel-
da, ja keik Silonima Moisknikkud heidsid
nende nouse.

Kui sesimane nou walmis sai toimetud
läkkitasid nemmad omma Pea-wannemat
omma Würsiti jure, tedda palluma, et ta
sedda kinnitaks ja neid sest digussest, omma
pärris-allamad müa, lahti moistaks, nende
et eddespidi ühhelgi Moisarwannemat en-
nam sedda lubba ei piddand ollema. Ka
ollid nemmad selsammal korral seädnuud, et
tallopogadel, moisa Kohtomehhe kõrwas,
ka nisuggused Wallakohtomehhed piddid ol-
lema, tedda nemmad isse ennese seast wal-